

Fångad

Det är svårt att säga en tidpunkt då det hela började. Precis som en storm börjar som en ovanligt frisk vind som sedan ökar i styrka kom också mina problem smygande. I grunden var det min egen osäkerhet som hade lämnat dörren på vid gavel när orimliga kroppsideal och prestationskrav lurade precis bakom knuten. Så när de kom och knackade på hade jag inget att sätta emot.

Till en början flöt allt till synes på som vanligt. Ingen märkte något speciellt, och inte ens jag själv förstod att allt höll på att förändras. Men jag var fast, fångad i en negativ spiral som förr eller senare skulle få konsekvenser. En spiral som bara jag kunde vända. Jag befann mig mitt i stormens öga, avskild från resten av världen fast ändå så nära att en enda utsträckt hand kunde ha gett mig styrkan att ta klivet ut i blåsten för att återförenas med de jag älskade.

Det var ingen som såg, ingen som hörde och ingen som kom. Inte ens när humörsvängningarna blev alltmer frekventa var det någon som tog det som en varningssignal. Det var väl helt naturligt att livet ibland kunde tyckas totalt meningslöst? Och för en tonåring som mig var det väl inte så konstigt att jag vände mig emot sina föräldrar på ett egoistiskt sätt? Det var först när de fysiska tecknen gjorde sig synliga som folk började förstå att allt inte stod rätt till. När revbenen stack ut alltmer och de tidigare tajta byxorna nu hängde och dinglede. Det var först då som människor i min omgivning faktiskt började se.

Jag ville bli sedd men var också rädd. Livrädd för att någon skulle se mig så här, att någon skulle avslöja mig och med det den förnekelse jag levde i. Jag skulle inte kunna förklara, för jag förstod inte själv vad jag utsatte mig för. Det enda jag förmådde göra var att se på och hänga med. Fortsätta leva i den lögn till liv som jag hade försatt mig i, i skydd av den fasad jag gömde mig bakom. Jag levde i tron att bara jag höll ut skulle allt bli bra. Stormen skulle gå över förr eller senare. Problemet var bara att stormen fanns inom mig, och det var jag själv som var tvungen att sätta stopp för den.

Det var jag som satt vid ratten, trots att jag varken visste vart jag var påväg eller hade någon aning om vart jag ville komma. Det enda jag visste var att jag inte fick vända om, inte ens titta över axeln. Då skulle jag skämmas över allt det jag nånsin varit. Ju längre jag körde desto längre var vägen tillbaka. Och ju längre tid som gick desto svårare skulle det vara att sluta.

Något av det värsta var kylan. Både den känslomässiga kylan och avsaknaden av glädje, men också att jag ständigt gick runt och frös. Jag kände mig naken, naken men inte fri. Fångad i tankar som nötte ner mig bit för bit. Jag föraktade mig själv så mycket att jag hade svårt att möta min egen blick. Framför spegeln kunde jag inte annat än låta tårarna rinna. Jag kände mig fel, som om jag placerats här av misstag och egentligen inte hörde hemma här. Jag minns hur jag ansträngde mig så för att passa in och hur ensam jag kände mig när alla andra verkade ha så roligt. Jag kände mig överflödig. Hur mycket bättre hade inte min familj haft det om inte jag hade funnits?

Någonstans tändes en gnista, en strimma hopp. Någon sade "Nu räcker det." Någon såg mig bortom den grymma fasad som jag hade fastnat bakom. Någon sträckte ut sin hand, och jag tog den. Först trevande, osäker på om det var rätt väg. Men för var dag som gick hårdnade greppet en smula. Vinden började mojna.